



“Amb la llei de caixes, CiU no va disparar una bala, sinó un perdigó”

Antoni Serra Ramoneda (Barcelona, 1933) ha estat al capdavant de Caixa Catalunya durant gairebé 21 anys. El passat 6 de març, renunciava al càrrec, amb una certa polèmica, i era rellevat per Narcís Serra. Catedràtic d'Economia i exrector de la UAB, Serra Ramoneda continua vinculat a aquesta Universitat, i presideix l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari a Catalunya.

La seva renúncia a la presidència de Caixa Catalunya ha aixecat una certa polèmica, sobretot perquè vostè ha explicat que José Montilla li va insinuar que havia de plegar. Per quin motiu?

—Quan José Montilla encara era president de la Diputació de Barcelona, vencia el meu mandat. Per aquest motiu el vaig anar a veure, i ell em va indicar, de manera molt suau, que potser convindria un canvi. Vam arribar a l'acord que em renovaria en el càrrec, però jo em comprometia a dimitir al cap d'un any. Això és tot.

—Hi veu un rerefons polític en la petició de l'expresident de la Diputació?

—No tinc per què preguntar-ho, però si el senyor Montilla, que en aquell moment era qui tenia facultats per indicar qui voldria que fos el president de Caixa Catalunya, i creia que hi havia una altra persona que, per les raons que siguin, era més convenient, estava en el seu dret de fer-ho.

—Amb l'entrada de Narcís Serra, s'ha especulat que el PSC intentaria una operació de rellevar un perfil més catalanista per un altre de més espanyol a Caixa Catalunya...

—Jo no he estat mai del PSC, i crec que no té absolutament res a veure. És un canvi i prou, sense cap explicació política. Simplement devien considerar que vint anys eren ja molts anys, i que podria ser una bona ocasió perquè Narcís Serra, que ja ha dei-

xat l'actualitat política, hagués ocupat la presidència.

—Ha tornat a parlar amb el senyor Montilla?

—No, perquè no hem coincidit. Però no hi ha cap raó per no fer-ho.

—Creu que una persona amb un clar perfil polític ha de presidir una entitat financera?

—En el cas de Narcís Serra, és evident que en el passat va ocupar càrrecs amb un perfil polític molt acusat. Però si Narcís Serra o qualsevol altra persona un bon dia decideix canviar d'ocupació, ha de poder fer-ho amb absoluta normalitat.

—Què podria passar si CiU plantegés obertament Miquel Roca com a president de La Caixa?

—El senyor Miquel Roca ja fa un cert temps que ha deixat la política. És un professional que actua com a tal, per tant, a mi no em semblaria malament. Imagino que podria haver-hi alguna insinuació o protesta per part d'algun partit, però ja se sap que quan els polítics volen dir maldats els uns dels altres utilitzen qualsevol excusa per fer-ho.

—Vostè va demanar a Narcís Serra que blindés la independència de Caixa Catalunya. És possible aquesta independència?

—Del tot possible, perquè independència significa que en les decisions que prenguin els òrgans de govern de l'entitat financera han de primar els interessos de Caixa Catalunya.

—El fet que el president de l'entitat sigui nomenat directament pel president d'una Diputació, no implica una pressió?

—Durant els meus anys de presidència, sempre em vaig sentir independent pel que fa a la feina, i mai no vaig rebre cap tipus de pressió per actuar d'una manera o una altra. És només una qüestió de tarannà per part de les dues parts implicades. Es complatament factible la independència.

—CiU va modificar la llei catalana de caixes, que va comportar el relleu de Josep Vilarasau al capdavant de La Caixa. Quin balanç en pot fer, de la llei?

—Un balanç en termes negatius, perquè va ser una operació precipitada i massa dirigida a una sola persona, i les lleis es fan perquè siguin vàlides per tothom. Ara bé, és perfectament legítim que hi hagi una limitació en el nombre de mandats, per evitar que una persona es perpetuï en el poder.

—Només Josep Vilarasau era el blanc de la llei?

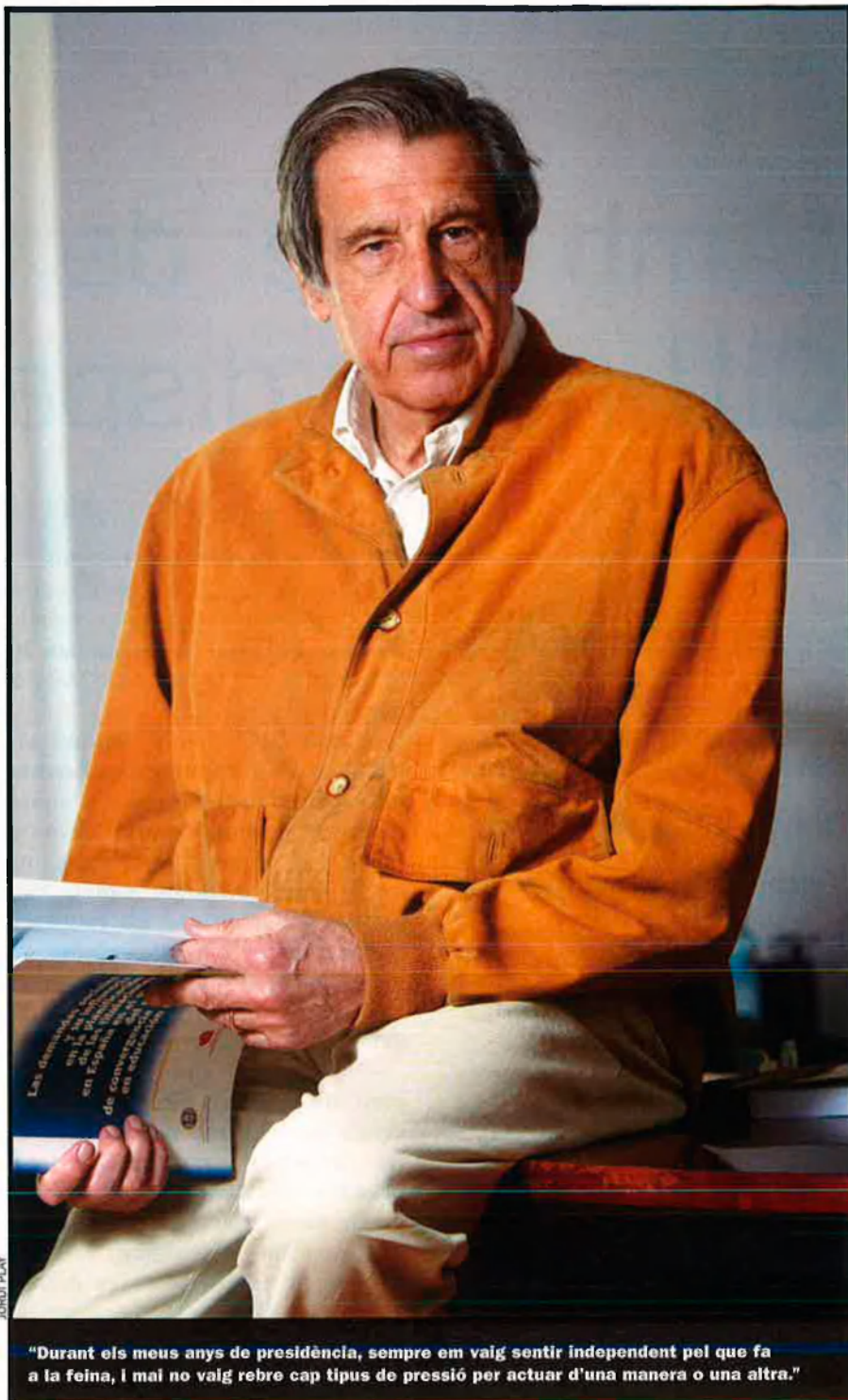
—Hi ha molts indicis que així ho indiquen. Se'ls va veure massa el llautó amb la limitació a vint anys de permanència, sumant períodes passats en càrrecs diferents.

—Vostè també sumava vint anys quan es va aprovar la llei...

—Quan es va fer la modificació, jo no feia vint anys que era a Caixa Catalunya, aparentment no m'afectava. Però si ho haguessin mirat bé, haurien vist que jo ja acumulava anys a La Caixa com a membre del consell d'administració, i sumant els dos períodes, m'afectava. Amb aquesta llei, en comptes de disparar una bala van disparar un perdigó...

—Ara ja es diu que La Caixa té una grandària massa gran, i Caixa Catalunya també creix. Es poden generar dos grans pols financers a Catalunya?

—Encara hi ha una diferència notable entre La Caixa i Caixa Catalunya, però és ben cert que entre totes dues poden arribar a tenir una quota de mercat important, encara que també depèn d'on posem el Banc Sabadell Atlàntico. Si el posem al sac



"Durant els meus anys de presidència, sempre em vaig sentir independent pel que fa a la feina, i mai no vaig rebre cap tipus de pressió per actuar d'una manera o una altra."

de La Caixa, que té el quinze per cent del Banc, o fora. Però hem de tenir molt en compte també les caixes denominades petites, i tota la banca espanyola, que té una presència a Catalunya gens menyspreable.

—Narcís Serra, i també el Govern català, han insinuat que en un futur s'hau-

ria de tendir a la fusió amb les grans caixes. Aquesta tendència confirmaria els dos grans pols?

—La possibilitat sempre hi és, però és una operació enormement difícil. En el cas de Caixa Catalunya, no tindria massa sentit econòmic perquè, gairebé sempre, on una caixa petita



"Catalunya, el que necessita és més recursos financers públics, perquè, sobretot, en el camp de les infraestructures és un país molt abandonat."

té oficina, Caixa Catalunya també en té. A més a més, les caixes petites tenen una gran vinculació amb el territori, i molt difícilment la gent de la localitat acceptaria la desaparició d'allò que per a ells és un senyal d'identitat.

—Durant el seu mandat, vostè es va plantejar fermament l'intent de fusió?

—Quan Josep Tarradellas va ser nomenat president de la Diputació de Barcelona, la Diputació de Tarragona i la de Girona li van cedir les prerrogatives que tenien sobre Caixa Tarragona i Caixa Girona. Es veia així la idea de fusionar aquestes tres caixes i fer una sola Caixa de Catalunya. El 1984, quan vaig arribar a la presidència, vaig mantenir converses amb el president Pujol i amb Joaquim Nadal sobre la fusió. Van veure amb bons ulls l'operació, però finalment Caixa Girona no va acceptar la proposta.

—Després d'aquest episodi ja no va tornar a pensar-hi?

—No, perquè em vaig adonar que seria molt difícil i que no valdria la pena, perquè, en els darrers anys, Caixa Girona ha obert oficines a Barcelona, i Caixa Catalunya, a Girona. Som molt coincidents, i ja no té sentit una fusió.

“No sóc del PSC, i la meva dimissió no té res a veure amb motius polítics. És un canvi, i prou”

—Quina Caixa Catalunya ha deixat Antoni Serra Ramoneda?

—Per al país, és una caixa de referència, perquè ha defensat el model tradicional de caixa catalana, i sempre ha tingut molt present la importància de les prioritats socials en la seva actuació. Caixa Catalunya té un equip directiu de primera categoria, i disposa en aquests moments d'unes possibilitats de creixement notables. Tant de bo m'hagués trobat jo el 1984 una caixa en aquestes condicions.

—Des de fa uns anys, alguns partits polítics i entitats de la societat civil reclamen un nou model de finançament que s'aproximi al concert basc. Quin creu vostè que ha de ser el model per a Catalunya?

—El que Catalunya necessita són més recursos financers públics, perquè, sobretot, en el camp de les infraestructures, és un país molt abandonat. Sense entrar a parlar de balanços fiscals, quilòmetres d'autovia, trens, etc., es pot demostrar de mil maneres més que Catalunya no pot desplegar el seu grandíssim potencial de creixement econòmic per aquesta manca d'infraestructures. Per tant, el que cal és que s'incrementin les inversions públiques.

—Incrementar-les des de l'estat, o des de Catalunya?

—Si ho fa l'estat amb els recursos públics que té, doncs benvingut sigui, però com que sembla que no hi està gaire disposat, hem de demanar un nou sistema de finançament que doni a les autoritats autonòmiques més recursos per cobrir les mancances que tenim.

—Cadria un nou model específic per a Catalunya, o un model que pugui ser aplicable a tots els territoris de l'estat?

—Aquí el que hi ha de fons són dues idees d'estat. La centralista, amb províncies i una gran capital on es concentren les grans inversions, o la concepció radial que tenim des de Catalunya. Però el problema no és tant quin model apliquem sinó com ho fem. Del que es tracta és de saber què està disposat a fer l'estat, i qui ho ha de pagar. Amb aquesta idea centralista, des de Madrid no s'adonen que Catalunya té molt de potencial de creixement i d'arrossegar la resta de l'economia espanyola, sempre que se li donin els instruments per fer-ho.

—A Madrid estaran disposats a cedir aquests instruments per la via de l'Estadut i el finançament?

—Amb les protestes generalitzades i el clam que Catalunya ha estat maltractada financerament, ja hi ha gent a la resta de l'estat espanyol que comença a reconèixer que potser sí que caldria incrementar les inversions a Catalunya. Ja s'ha produït un cert efecte, però no sé si amb això n'hi haurà prou o no.

Gemma Aguilera